

ози брой е коледенъ съ календаръ, подбрано четиво, романъ, задачи и др.

БАРАБАНАЧЕ

Редакторъ: Любомиръ Дойчевъ

Цена 2 лева

София, 7 януарий 1939 год.

Вестникътъ е одобренъ и препоръчанъ отъ Мин. на Народното Просвѣщение съ писмо № 6630-23-II отъ 14. XII. 1938 година
Издание на А. Д. „Периодиченъ печатъ“ — София. Абонаментъ за 40 броя — 60 лв. Суми се пращатъ по пош. чек. с/ка № 1573
или въ чисти герб. марки. Обявления по споразумение. Всичко да се адресира до в. „Барабанче“, ул. „15 Ноемврий“ № 5—София

АНГЕЛЪТЪ И БЕДНАТА ВДОВИЦА

И тази съседка се присмѣла на детето и майка му, че прибиратъ стари просяци въ кѣщата си, пъкъ и на заемъ взематъ, за да ги нагостятъ.

Старецътъ изпилъ виното и благословилъ кѣщата. После поискалъ да си отиде, а вдовицата го спрѣла:

— Ще ми е драго, дѣдо, при насъ да останешъ да вечеряме съ що, далъ Господъ — хлѣбъ и солъ, и да пренощувашъ, пъкъ утре, дай Боже здраве, върви си където искашъ!

И детето се намѣсило и то поч-

— Азъ нѣма да ямъ отъ хлѣба, да има за стареца, да се навечеря.

Старецътъ разчупилъ хлѣба и благословилъ кѣщата, да се напълни и препълни съ всичко най-хубаво, да има и на сиромаси да даватъ.

— Досега сте били бедни, отсега богати да бъдете!

Следъ вечеря вдовицата наредила стареца да спи на нейната постеля и го завила съ нейната черга, а тя отишла съ детето да спи въ другата стая.

На сутринта вдовицата станала рано и отишла да види стареца; но не го намѣрила ни въ стаята, ни въ постелята, а вратата била заключена. Станало и детето и съ голѣма радостъ отишло при постелята да види стареца.

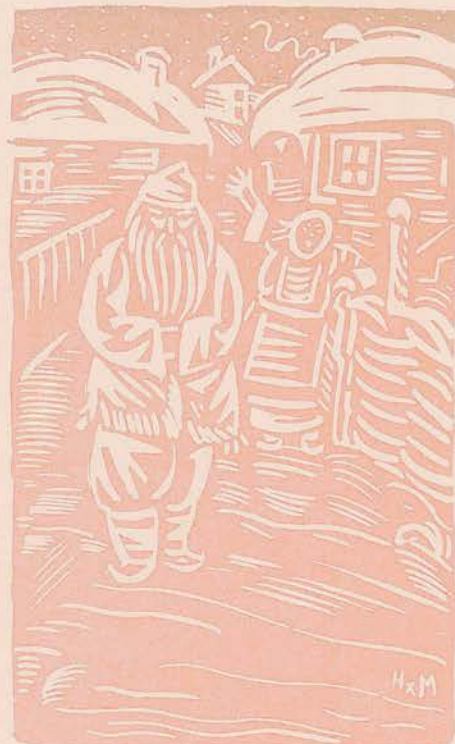
— Къде е дѣдо, майко? — питало детето

— Отишелъ си е още презъ нощта синко, — казала вдовицата.

Отъ този день почнала да забогатява кѣщата на вдовицата; а детето напреднало въ ученieto и, защото било умно и разумно, царятъ го направилъ свой зеть и, следъ смъртта на царя той се възкачилъ на престола.

Вдовицата вървала, че всичко това е дошло отъ благословието на стареца и че този старецъ е билъ ангелъ, който пренощувалъ у нея и си отишелъ, безъ да отвори вратата.

Наумъ х. Младеновъ

нало да моли стареца да имъ остане на гости, та и тѣ, като съседитъ да иматъ гости, да имъ стане по-весела кѣщата!

Полѣло детето на стареца, да си измне ржцетъ, а той го благословилъ царски зеть да стане, царска дъщеря да му полѣе вода и да му се позлати трапезата.

Наредила жената трапезата, сложила грѣха и хлѣба и си мислѣла:

Една вдовица била много бедна и съ нужда работа се прехранвала и си гледала детето. Ходѣла по богатитъ кѣщи да пере, да мие, да жѣне, колкото да си изкара хлѣба.

Срецу Коледа трѣгналъ единъ ангелъ, взематъ и ходѣлъ по кѣщитъ като просякъ, за да види, кой какво сърдце има. Ривечеръ стигналъ до кѣщата на вдовицата. Жената не се била прибрала още въ кѣщата, а детето седѣло и само чакало майка си, да си дойде, да му понесе хлѣбъ и солъ, да се нахрани.

Щомъ влѣзналъ ангелътъ, детето скокнало да го посрещне, цѣлунало му ржив и помолило да седне при огнището. Ангелътъ му рекълъ:

— Да си благословено чело, да имашъ въкога огънь въ кѣщата си и да грѣешъ при като мене.

Въ това време вдовицата се върнала отъ работа, съ половинъ хлѣбъ и гърне грахъ и солъ мишищата. Тя се зарадвала на гостя и пратила детето съ единъ легенъ да вземе солъница на заемъ отъ съседитъ, да стопи стареца. Съседната се присмѣла:

— Защо сте толкова глупави бе, детенце, че прибирате старитъ мръсни просяци въ кѣщата; пъкъ и на заемъ да вземате, за да ги грѣете? Тоя старецъ и при менъ дойде да искаше да ми се навре въ кѣщата, ама азъ го изпѣдихъ.

Детето съ радостъ се върнало въ кѣщата и жената наклала огъня.

Но старецътъ все зѣзналъ отъ студъ, та вдовицата пратила детето у другитъ съседни да вземе на заемъ чаша вино за стареца, да се постопли.